

For at der i øvrigt i fremtiden kan gælde mere ensartede regler, vedtog det i forrige folketingsår nedsatte udvalg til valgs prøvelse, at der fremtidig skulle forelægges det udskrift af alle domme, hvorved et medlem af folketinget straffes efter at have været tiltalt med folketingets samtykke.

4. For at denne ændrede praksis ikke skal gælde fra et „tilfældigt“ tidspunkt, har det nu siddende udvalg til valgs prøvelse været enig om, at det vil være rigtigst som en overgangsregel at behandle alle tilfælde, hvor medlemmer efter at have været tiltalt med folketingets samtykke er straffet (ved endelig dom) efter den sidste almindelige valgdag.

Efter valget i september 1971 har folketinget givet tilladelse til, at der rejses tiltale mod følgende medlemmer af folketinget:

Knud Østergaard:

Dom 13. marts 1972.

Mogens Camre:

Dom 3. maj 1972.

Per Gudme:

Dom 18. august 1972. Udvalgsberetning 8. september 1972.

Lembourn:

Dom 22. august 1972.

A. C. Normann:

Dom 21. marts 1972 og 24. oktober 1972. Udvalgsbetænkning 16. november 1972.

Lene Bro:

Bøde vedtaget 13. marts 1973.

5. Udvalget har ligeledes drøftet, hvilken procedure der af udvalget skal anvendes ved spørgsmål om en strafs betydning for valgbarhed.

a) Sker bedømmelsen af en straf i forbindelse med spørgsmålet om en almindelig godkendelse af et mandat, afgiver udvalget en indstilling. Denne kan gå ud på *enten*, at valget godkendes, *eller*, at valget ikke godkendes (forkastes).

Uanset om indstillingen lyder på den ene eller den anden af disse muligheder, skal der imidlertid stemmes for eller imod godkendelse, idet det i forretningsordenens § 1, stk. 7, er fastsat, at „beslutning om et valgs gyldighed eller ugyldighed tages ved afstemning for og imod anerkendelsen af dets gyldighed.“ Denne regel betyder, at hvis stemmerne står lige, er valget ikke godkendt.

b) Opstår spørgsmålet om en strafs betydning *efter*, at vedkommende er blevet godkendt, er situationen noget anderledes, idet den allerede stedfundne godkendelse må bestå, indtil den forkastes, men i øvrigt findes der ikke i forretningsordenen nærmere regler herom.

Finder udvalget eller dets flertal, at en dom bør medføre, at det pågældende medlem fortaber sin valgbarhed, er udvalget enig om, at der i overensstemmelse med hidtidig praksis afgives en *betænkning* med indstilling — fra udvalget eller et flertal — om *tab* af valgbarhed. Et eventuelt mindretal har da efter sædvanlige regler adgang til at få sine mindretalsbemærkninger optaget i betænkningen. Indstillingen vil derefter komme til forhandling og afstemning i tinget.

Hvor en idømt straf ikke findes at burde medføre tab af valgbarhed og straffen findes at være af helt ubetydelig karakter, kunne udvalget måske nøjes med at tage sagen til efterretning og ikke foretage sig videre. Hele udvalget er dog enig om, at denne fremgangsmåde ikke bør anvendes, men at der i alle tilfælde må gives tinget underretning om en sags behandling.

Er udvalget eller et flertal i udvalget af den opfattelse, at en dom ikke bør medføre, at det pågældende medlem fortaber sin valgbarhed, kan udvalget (flertallet) efter gældende praksis beslutte at afgive en *beretning*. Ved en sådan beretning, der ikke indeholder nogen indstilling, men i øvrigt kan indeholde bemærkninger fra såvel flertal som mindretal, gives der tinget orientering om udvalgets behandling af sagen, og ethvert medlem af tinget har da adgang til at fremsætte et selvstændigt forslag til beslutning om, at den idømte straf skal medføre *tab* af valgbarhed.

Udvalgets *flertal* (udvalget med undtagelse af Per Dich) er af den opfattelse, at man også i de tilfælde, hvor en straf *ikke* findes at burde medføre tab af valgbarhed, bør følge den hidtil anvendte fremgangsmåde, således at der, som ovenfor omtalt, i disse tilfælde afgives en beretning. Flertallet er opmærksom på, at spørgsmålet på denne måde normalt ikke vil komme til nogen egentlig afgørelse i tinget, idet en beretning ikke giver mulighed hverken for forhandling eller af-